

**EL CEL: ESTIMAR DÉU I ELS ALTRES
I DEIXAR-SE ESTIMAR PER
ELLS, PLENAMENT**

Pregària inicial

Vós m'heu triat la possessió, la part que m'ha tocat és deliciosa, i m' encisa la meva heretat.

El meu cor se n' alegra, i en faig festa tot jo, fins el meu cos reposa confiat: no m' abandonareu enmig dels morts, ni deixareu caure a la fossa el qui us estima; m' ensenyareu el camí que duu a la vida: joia i festa a la vostra presència, al costat vostre, delícies per sempre. (Salm 16, 5b-6.9-11)

En aquesta muntanya, el Senyor de l'univers prepararà per a tots els pobles un convid de plats gustosos i de vins rancis, de plats gustosos i succulents, de vins rancis clarificats.

Farà desaparèixer en aquesta muntanya el vel de dol que cobreix tots els pobles, el sudari que amortalla les nacions, engolirà per sempre la mort. El Senyor eixugarà les llàgrimes de tots els homes. (Isaïes 25, 6-8a)

1. INTRODUCCIÓ

Certament, tots tenim una edat i fàcilment podem pensar que la nostra vida en aquest món no durarà un munt d'anys més. De fet, això ho podem pensar a qualsevol edat, però la gent més jove s'ho mira de més lluny, i ben sovint ni hi vol pensar.

La nostra fe cristiana, des de la mort i resurrecció de Jesús, ens diu que **la mort no és el final**, que **Jesús**, a través de la nostra mort, **ens ha obert la porta cap a una vida més gran i més autèntica**, que és allò que en diem **el cel**. I és clar, és natural que tinguem curiositat per saber **com serà** aquesta altra vida.

Sobre això podem dir dues coses. Primera: és difícil de dir com és el cel, perquè el cel és dins de l'àmbit de Déu, i Déu és una realitat que és més enllà del que puguem pensar. Segona: és fàcil que tots tinguem una manera de pensar el cel, que pot ser més o menys defectuosa, i això pot ser d'una manera conscient o sense adonar-nos-en gaire.

Per això crec que pot anar bé de repassar un seguit de maneres defectuoses de pensar com és l'altra vida, és a dir, de pensar com és el cel. I pot anar bé de proposar

---

una manera de pensar el cel tan correcta com sigui possible, dins de les dificultats que ens trobarem per a poder fer això.

2. MANERES DEFECTUOSES A L'HORA DE PENSAR COM ÉS EL CEL

Darrere les maneres defectuoses de pensar com és l'altra vida, és a dir, de pensar com és el cel, hi pot haver dues arrels, dues bases, diferents.

Una arrel, una base, és que tots tenim unes coses i unes maneres de fer a les quals donem molt de valor, i, és clar, si pensem el cel, desitgem que sigui un lloc on puguem viure aquestes coses. Podríem dir que això és un «**cel desitjat**», un cel que desitgem que sigui d'aquesta manera. Ara bé, si aquestes coses a les quals donem valor són defectuoses, ja tenim una manera defectuosa de pensar el cel.

L'altra arrel, l'altra base, és que és molt possible que tots haguem rebut, a partir d'un lloc o un altre, idees de com serà el cel: a partir de converses, de xerrades, del tros de la missa abans del pàrenostre... i pot ser que siguin defectuoses. Podríem dir que això és un «**cel rebut**»; un cel que hem rebut que és d'aquesta manera.

D'exemples de «cel rebut» defectuós en podem donar uns quants. Per començar, hi ha textos que fan pensar el cel com una **litúrgia que no s'acaba mai**. Per exemple, la pregària eucarística II d'infants acaba dient «tots els amics de Jesús... us podem cantar per sempre» .

Altres textos presenten el cel com si **només** fos **contemplar Déu**. Per exemple, a la pregària eucarística II es demana, pregant pels difunts, «admeteu-los a contemplar la llum de la vostra mirada». I la *Divina Comèdia* presenta el cel d'aquesta manera.

Naturalment, un cel d'aquesta manera és un **cel avorrit**; i força gent allunyada de l'Església, quan parlen del cel, pensa que és avorrit d'aquesta manera.

N'hi ha que pensen que **l'altra vida serà al revés d'aquesta**. El que compta en aquest món no és si ens ho passem bé o malament, sinó si estimem de veritat.

Finalment, una sapastrada que he sentit dir és que a l'altra vida **no ens coneixerem els uns als altres**. Això seria viure esguerrats, perquè les nostres relacions, sobretot les més importants (de parella, de família i d'amistat, i fins i tot de bons companys i bons veïns), formen part de nosaltres, i si no les poguéssim continuar a l'altra vida, seria com si en aquesta vida ens faltés un braç o una cama.

Certament, en algun cas això podria ser una mica de «cel desitjat»: quan hi ha una persona que en aquest món ha estat molt pesada, i la vols perdre de vista, no te la voldries trobar a l'altra vida. Però no tinguem por: **a l'altra vida** no hi trobarem res de l'egoisme ni altres reaccions negatives de les persones, i **només quedaran els seus aspectes positius, els més bonics**, que potser en aquest món havien quedat força «tapats» per altres coses.

Un tros de la Bíblia on podem veure això de conèixer les persones estimades a l'altra vida, la trobem a l'evan-geli de Joan: Jesús torna Llätzer a la vida d'aquest món (Cf Joan 11, 1-44) –això és un símbol de la nostra resurrecció–; i **ho fa per tornar-lo viu a les seves germanes**, que se l'estimaven molt. De la mateixa manera, **al cel ens trobarem les persones estimades**.

Dic que això de Llätzer és **només un símbol** de la nostra resurrecció, perquè pròpiament **la resurrecció** nostra és un «anar endavant», a **viure la vida de Déu**, que és molt més que la vida d'aquest món; En canvi, **Jesús a Llätzer només el va fer tornar a la vida d'aquest món** i va haver de morir una altra vegada.

3. MANERES MÉS ENCERTADES A L'HORA DE PENSAR COM ÉS EL CEL

A l'hora de pensar com és el cel, penso que hi ha dues pistes que ens poden ajudar a orientar-nos d'una manera que està prou bé.

Una pista és que al cel Déu Pare, el Fill i l'Esperit Sant **ens comuniquen la seva vida i la seva manera de ser a nosaltres**, és allò que diu la primera carta als cristians de Corint, (Cf 15, 39b), que «Déu serà tot en tots». Ara bé, no sabem com són Déu Pare, el Fill i l'Esperit Sant, però una cosa sí que la podem dir: que **Déu és amor**, creació des de l'amor, llibertat des de l'amor...

Una altra pista és que Jesús, en tota la seva vida en aquest món, es va dedicar a escampar el Regnat de Déu. Per tant, sembla que **el cel** ha de ser **viure plenament aquest Regnat de Déu**.

Aquestes dues pistes lliguen perfectament. Aquell text que hem llegit al començament de la sessió, del llibre del profeta Isaïes, lliga molt amb la manera com Jesús parla del **Regnat de Déu**, comparant-lo amb un **convit**.

Ara bé, si una persona t'invita a un convit, no és perquè només tinguis relació amb ella, sinó també amb totes les altres persones convidades. Per això, **el cel** no és només una **relació d'amor amb Déu Pare, el Fill i l'Esperit Sant**, deixant-nos estimar per Déu, sinó **també amb les altres persones**, estimant-les i deixant-nos estimar per elles, amb cadascuna d'una manera diferent, començant per les persones amb qui ens hem estimat directament en aquest món.

També es pot veure això en les **multiplicacions dels pans i dels peixos**, per exemple, a Marc 6, 32-44. Certament, Jesús va voler donar menjar a molta gent que ho necessitava, però, a més, va voler que la gent s'adonés del que havia de ser el Regnat de Déu, i, per tant, el cel. Perquè per als jueus, **menjar junts** volia dir **estimar-se fins a sentir-se units els uns als altres**. Llavors Jesús va voler fer sentir això: que el Regnat de Déu ens porta a estimar-nos tant els uns els altres, que som capaços de menjar tots junts. I per fer-nos veure això encara més clar, Jesús diu que s'asseguin per colles, perquè estar amb

quatre mil persones és no estar amb ningú, perquè et perds enmig de tanta gent, i, en canvi, en una colla ens podem tractar millor de tu a tu.

Això de tenir una relació d'amor amb Déu Pare, el Fill i l'Esperit Sant i amb els altres és la **base de l'autèntica felicitat**. Això ho podem arribar a «tocar» en aquest món. De vegades, amb una persona o unes persones ens relacionem amb tant d'afecte, que diem que «toquem el cel», i no voldríem que això s'acabés. Doncs bé, això de «tocar el cel és veritat»: d'una banda, en l'amor que vivim «toquem» Déu Pare, el Fill i l'Esperit Sant, que es troben en tot amor de debò, i d'altra banda, estem vivint l'amor entre nosaltres, i aquest amor que vivim amb Déu i entre nosaltres serà el cel.

Sembla que també es pot dir que podrem **viure les nostres il·lusions i anhels positius**, dins d'un amor de debò...

Certament, pot ser que tot això ens quedi una mica lluny i ens costi de creure. Penso que el millor camí per a anar-nos acostant a això i sentir-ho cada vegada més a prop és el del salm 16, 1b-2, 5-11, que hem llegit a la pregària del començament. Es tracta d'anar alimentant la nostra fe, per la qual creiem que Déu ens estima afectuosament i sense condicions en aquest món; de tenir-hi un tracte senzill i familiar amb la pregària, i d'anar creient que ens estima, particularment a través de l'amor que ens tenen altres persones i en l'amor que els tenim a elles. Com més visquem això, més fàcilment creurem i sentirem que tot això continuarà després de la nostra mort, i molt més.

Qüestions i reptes

- Com penses la teva mort? Et costa gaire de creure en una altra vida feliç en la qual la base de la felicitat és estimar i ser estimat?
- Com penses el cel? El penses com una cosa avorrida, o interessant? Tens gaires persones amb que desitges tornar-te a trobar?
- Has «tocat el cel» alguna vegada en el tracte amb altres persones? Has pensat que això ens fa sentir d'alguna manera com serà el cel?

Pregària final

Pare, ajudeu-nos a creure, cada vegada més, que Vós, el Fill i l'Esperit Sant ens espereu amb il·lusió, per comunicar-nos la vostra vida feliç, amb la felicitat que ve de deixar-nos estimar per Vós i d'estimar-nos els uns als altres.

Feu que això ens ajudi a viure a fons la nostra vida d'aquest món, encara que sigui poca cosa i ens ajudi a «tocar el cel», en el tracte amb Vós en la pregària, i en l'afecte que ens tenim amb altres persones. Amén.

HIMNE DE VIDA CREIXENT

La Fe que ens mou a viure amb maduresa
com una espiga amb delit de granar
vol donar al món el goig i la certesa
que és font d'alegria el creure i l'estimar.

I aquesta alegria ningú no ens la prendrà!

Amb una flama d'Esperança encesa
que encara resta un camí per fressar,
caminarem amb tota la fermesa
per dur l'alegria al cor de tot germà.

I aquesta alegria ningú no ens la prendrà!

La Caritat que és fruit de l'Evangeli,
la volem viure amb el cor a la mà,
i no volem que l'egoisme enteli
la nostra alegria de compartir el bon pa.

I aquesta alegria ningú no ens la prendrà!

Perquè estimem el món en que vam néixer
com una gràcia que Déu ens donà
ens esforcem per ajudar-lo a créixer
i amb nostra alegria fer-lo un xic més humà.

I aquesta alegria ningú no ens la prendrà!